

Душата ми жъднѣй за твоя гласъ,
Като слѣпенитѣ на пѣтникъ устия
За капчица вода.

ИЗЕГИЛЬ

Откакъ градимъ

Тозъ стѣлбъ ний, нѣма клетникъ да не е
Неджзи и бѣди забравилъ. Слѣпъ
Забрави вѣчната тъма, прокаженъ
Проказата си . . . Що говоря! Майка
Забрави рожбата си въ люлка! Ти,
Ти само още своята любовъ
Не можешъ да забравишъ.

АМЕЛУ

Тебъ ли чувамъ!

Та по-напрѣдъ свѣта азъ ще забравя,
Небо, земя и слънцето дори!
О, Изегиль, нима бихъ ималъ сила
Да изнеса единчѣкъ камъкъ само
Тамъ горѣ азъ, безъ твоята любовъ?
Не, мила моя, ако бѣ дори
Стѣлбѣтъ готовъ — все пакъ и на небето
Не бихъ желалъ безъ тебъ да се възкача!
А ти — нима . . .

ИЗЕГИЛЬ

Да бѣше вѣчността

Тебъ дадена да любишъ само — ти
Все пакъ не сварилъ би да се наситишъ!

АМЕЛУ

Сега налучи . . . Ти се смѣешъ? Стига!
Безумна, прѣстани! — И какъ можѣ
Ти толкозъ много да се промѣнишъ
Въ единчѣкъ мѣсець само! О, защо те
Оставихъ азъ? Простила би ми, силомъ
Да бѣхъ те грабналъ и далечъ отъ тукъ
Да бѣхъ те азъ отнелъ! За насъ небето
Отворило се бѣше, — и самички
Затворихме го ние . . .

ИЗЕГИЛЬ

Не хули

Тогава, кой желай една врата
За всички ни да има на небето!

АМЕЛУ

Една врата? Ти и сама не вѣрвашъ . . .
Когато заговори той — човѣкъ
Като че се подига и лети: